

i Bygningen indvendig, men jeg tror, at man tager for lidt Hensyn til disse Jernrør, som man har fra Raskeløvnene til Skorstenen. De kunne være omtrent brændt helt igjennem eller helt fulde af Huller, som dog kunde være usynlige. Jeg tror, hvor der gaar Rør fra Raskeløvnene ind i Skorstenen, skal man ikke blot være forpligtet til at se efter, om Skorstenen er stærk, men ogsaa om Rørene, der staa i umiddelbar Forbindelse med den, ere stærke. Det kan jeg ikke se, at der er foreskrevet i de tidligere Bestemmelser med Hensyn til Brandsynet. Jeg tror, der er en sørgelig Forskjælighed for ikke at genere større Mænd. Kommer Brandsynet til en Præst, og det er Bønder, klympe de sig ved at se, om Skorstenen er i Orden, og maaske Vedkommende ogsaa undertiden mener, at de ikke have Lov dertil, i alt Fald kjender jeg Exempler paa, at vedkommende Mænd har ment at kunne forbyde Brandsynet Afgang til en Stue, hvor det antog, at der var en Skorsten, som var mindre sikker. Jeg tror, man skulde have nogle klarere og strengere Bestemmelser med Hensyn til Eftersynet. Jeg har ikke selv været Brandsynsmand, men jeg kjender, hvorledes det gaar til. Brandsynsmændene ere meget ømfindtlige med at genere Nogen ved at gaa ind i Bygningerne, men det skulde de ikke være. Vi skulle i Loven fastslaa, at alle Stuer og naturligvis ogsaa Kjøkken og Bryggers skulle være tilgjængelige, for at man kan efterse deres Indre. Naar jeg altsaa har udtalt mig imod, at man ikke har taget hele Loven op til Eftersyn eller Revision, skal dette selvfølgelig ikke forhindre, at jeg med Velwillie vil arbejde paa Lovforslagets Fremme; jeg ønsker det gjennemført, men ikke i den Stikfelse, det nu har, og navnlig vil jeg søge at modsætte mig §§ 1 og 2, og jeg haaber ogsaa, at det høie Thing ikke vil vedtage disse Bestemmelser. De ville ikke hjælpe os os en Smule, men derimod maaske i mange Tilfælde snarere skade. Kunne vi derimod enes om at gaa en anden Vej og paalægge, at der skal være Udgangsdøre, ikke alene til Gaardene men ogsaa til Ydersiderne, og at der skal være flere Døre paa Herregaardene, saa at man kan faae Kreaturerne ud til forskjellige Sider, saa tror jeg, at det vilde være den eneste Maade, man virkelig kan redde Kreaturerne paa. Den er praktisk. Man vil i de allerfleste Tilfælde, naar den, der har Kommanden, har Konduite, kunne faae Kreaturerne ud paa en af Siderne, naar der er tilstrækkeligt med Døre. Med disse saa Ord skal jeg anbefale Forslaget til velvillig Behandling, og til at tage mod det af Forslaget, som er praktisk rigtigt, og sætte noget

Andet i Stedet for det, som vi anse for urigtigt.

Brockenhuus-Schack: Der har allerede i mange Aar været Trang til Forandring i Loven af 2den Marts 1861, og det glædede mig at høre, at det ærede Medlem, der sidst talte (Thorup), og som er en praktisk Mand, der er overordentlig godt inde i disse Sager, i det Hele taget kunde give dette Lovforslag sin Tilslutning. Der er imidlertid nogle bestemte Punkter, som jeg vil bringe frem, nemlig nogle, som han udtrykkelig har nævnt, og nogle, som ikke ere nævnte. Med Hensyn til de to Paragrafer, som han aldeles ikke var fornøjet med, er jeg af en ganske anden Mening. Jeg mener, at § 2 er fuldkommen nødvendig. Det er Diemedet med Loven af 2den Marts 1861 og i det Hele taget med enhver Brandpolitilov, at det skal undgaas, at Ildsfaren bliver stærk. Det er jo vist, at naar der ligge 2 Naboeiendomme, mellem hvilke Afstanden kun er 10 Alen, er Ildsfaren der til Stede, og der er al mulig Grund for Lovgivningen, naar den naturligvis ikke træder Beboernes Ret for nær, til at træffe Forbudsbestemmelser, hvorved denne Ildsfare undgaas. Jeg tror, at den ærede foregaaende Taler ogsaa noget overdrev de Omkostninger, som vilde komme. Man maa huske, at naar en Bygning brænder, eller den bliver ombygget, vil der alligevel blive anvendt en Del Omkostninger for at faae en bedre Bygning, end man havde i Forveien, og den Prisforskjel, som er mellem Straatag og f. Ex. navnlig Spaantag, vil være temmelig ubetydelig. Af denne Grund tror jeg ikke, der kan være Tale om, saaledes som det ærede Medlem sagde, at den Vedkommende, som er brandlidt eller bygger sin Bygning om, skulde være paa Fallittens Rand. Jeg maa ogsaa gjøre opmærksom paa, at i de senere Aar have Brandforsikringskasserne stillet meget strenge Fordringer med Hensyn hertil. Det var saaledes Tilfældet en Gang i Aar, at Brandforsikringskasserne forlangte, at Dampkedler altid skulle staa under Ildfast Tag. Tidligere havde man havt Lov til at lade dem være under Straatag, naar Bygningen var 100 Alen borte fra Naboeiendommen, men det var en Erfaring, som Brandforsikringskasserne selv havde gjort, at der gik hyppig Ild i de Huse, hvor der var Dampkedler under Straatag, og saa bar de sig ad paa en meget fornuftig Maade, idet de nemlig sagde: I Fremtiden forhøje vi vort Brandkontingent saa og saa meget for den Slags Bygninger, og som Følge deraf — jeg har Erfaring i den Henseende